Poslovni broj: Pn-2116/2019-59

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Matei Sačević, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Roberta Conjara iz Saborskog, Senj 87, OIB: 49463674858, zastupanog po punomoćniku Zvonimiru Bućanu, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika CROATIA OSIGURANJE d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 11. rujna 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku CROATIA OSIGURANJE d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, isplatiti tužitelju Robertu Conjaru iz Saborskog, Senj 87, OIB: 49463674858, na ime naknade neimovinske štete za povredu prava osobnosti i imovinske štete iznos od 2.663,34 EUR (dvijetisućešestošezdesettri eura i tridesetčetiri centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 26. ožujka 2019. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, pri čemu je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

II. Odbija se kao neosnovan preostali dio tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatu iznosa od 20.979,00 EUR (dvadesettisućadevetstosedamdesetdevet eura) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 26. ožujka 2019. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku CROATIA OSIGURANJE d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, naknaditi tužitelju Robertu Conjaru iz Saborskog, Senj 87, OIB: 49463674858, parnične troškove u iznosu od 1.491,46 EUR (tisućučetiristodevedesetjedan euro i četrdesetšest centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 28. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, pri čemu je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u preostalom dijelu, iznad dosuđenog iznosa iz točke III. izreke presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao zaposlenik NP Plitvička jezera doživio nezgodu na radu 30. listopada 2018. uslijed koje je pretrpio teške tjelesne ozljede koje navodi u tužbi, a da je uzrok ozljeđivanja skrivljeno ponašanje poslodavca i to izravno nadređenih tužitelju, sve zbog izostanka kontrole radnog procesa i osiguravanja sredstava za obavljanje radnih zadataka i mjera zaštite na radu kao i izostanka sredstava za sigurno obavljanje radnih zadataka. Tužitelj ističe kako je stradao obavljajući radne zadatke što je poslodavac i potvrdio Prijavom ozljede na radu i zatražio od Inspektorata rada, Ispostave Karlovac službeni zapisnik o obavljenom nadzoru no oni su obavijestili da nisu uredovali oni već prometna policija. Tužitelj je odštetni zahtjev postavio prema tuženiku Croatia osiguranju d.d. jer je njegov poslodavac kod istog osiguran od odgovornosti prema zaposlenicima po polici broj 078700025097, a predmet se kod tuženika vodio pod brojem 70 IMOD 2611/2019. Tužitelj je naknadno tužitelja obavijestio da se taj predmet pretvorio u predmet po osnovi police obveznog osiguranja jer je traktor reg. oznaka GS 435-CV koji je vukao prikolicu koja se otkvačila i zbog čega je tužitelj ozlijeđen, bio osiguran kod tuženika i da iz navedenih razloga šteta ne može biti isplaćena po polici osiguranja osiguranika tuženika ili poslodavca tužitelja. Također tužitelj ističe da je neosnovano tuženik naveo da je tužitelj suodgovoran s 50% primjenjujući pri tome materijalno pravo relevantno u slučaju prometne nezgode zanemarivši radne naredbe nadređenih tužitelju. Tako je tuženik tužitelja tretirao kao suodgovornog za nastale ozljede u nesreći tretirajući ga kao putnika a ne kao zaposlenika NP Plitvička jezera. Tužitelj nadalje navodi da je kao posljedica ozljeda koje je zadobio nastala povreda prava osobnosti koja se ogleda u fizičkim bolovima, naruženosti, strahu i umanjenju životnih aktivnosti, a tužitelj je imao potrebu i za tuđom pomoći, te troškove liječenja. Ističe da mu je tuženik nesporno isplatio na ime neimovinske i imovinske štete iznos od 36.050,00 kuna. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da se njegov tužbeni zahtjev prihvati, da se tuženiku naloži isplata na ime naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti u iznosu od 200.000,00 kuna, na ime imovinske štete daljni iznos od 10.500,00 kuna, sve umanjeno za nesporno plaćeni iznos, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 26. ožujka 2019. do isplate, te da se tužitelju naknade parnični troškovi zajedno sa zakonskim zateznim kamata od presuđenja do isplate.

1.1. Tijekom postupka tužitelj je naveo da se nesreća dogodila tako što je on kao putnik ispao iz prikolice koju je vukao traktor reg. oznaka GS 435-CV jer se ista otkvačila što je dovelo do ozljeđivanja tužitelja, a taj je traktor bio također osiguran policom osiguranja od autoodgovornosti kod tuženika pa da je tuženik pasivno legitimiran po obje osnove odnosno police osiguranja. Ističe kako nitko od putnika nije samovoljno sjeo u tu prikolicu već su to učinili prisilno po naredbi nadređene osobe zbog čega nije suodgovoran za nastale ozljede u nesreći.

1.2. U podnesku od 19. rujna 2020. te na ročištu od 15. listopada 2021. tužitelj se očitovao kako naknadu štete u ovom sporu od tuženika potražuje temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti traktora reg. oznaka GS 435-CV. Sukladno tome je uredio svoj tužbeni zahtjev podneskom od 11. studenog 2021. na način da je naveo da je do štete došlo jer je Tomislav Cindrić kao vozač traktora reg. oznaka GS 435-CV upravljao istim na način da je vukao prikolicu u kojoj se nalazio tužitelj kao putnik, a u vožnji je došlo do zanošenja i prevrtanja prikolice iz koje je ispao tužitelj koji je pri tome zadobio teške tjelesne ozljede. Osiguranik tuženika Tomislav Cindrić pravomoćno je osuđen i proglašen krivim u kaznenom postupku. Ističe da nije svojevoljno sjeo u tu prikolicu pa nije suodgovoran za nastalu nesreću.

1.3. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom iz podneska od 5. svibnja 2025. tužitelj potražuje na ime naknade neimovinske štete za povredu prava osobnosti i imovinske štete iznos od 23.642,34 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamata od 26. ožujka 2019. do isplate, kao i parnični trošak zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Iznos koji potražuje odnosi se na naknadu neimovinske i imovinske štete od 22.215,34 eura (što je umanjeno za nesporno plaćeni iznos), zatim za tuđu pomoć i njegu od 1.127,00 eura što je 7,00 eura po satu sukladno nalazu i mišljenju vještaka te paušalnih 300,00 eura za troškove liječenja.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da predmetni štetni događaj nije pokriven policom osiguranja od odgovornosti poslodavca broj 078700025097 po kojoj tužitelj u ovom predmetu potražuje naknadu štete jer je u članku 4. točki 4. Uvjeta za osiguranje od javne odgovornosti kao rizik isključen iz osiguranja, navedena odgovornost za štete iz posjedovanja i upotrebe samohodnih radnih strojeva u radnih vozila. Tuženik također navodi da je člankom 4. stavkom 1. točkom 23. tih Uvjeta propisano da se osiguranje ne odnosi na odštetne zahtjeve trećih osoba koji proizlaze iz osiguranih slučajeva obuhvaćenih ili reguliranih zakonskim obveznim osiguranjima. S obzirom da je štetni događaj nastao upravo uporabom traktora odnosno motornog vozila koji podliježe obveznom osiguranju i bio je osiguran policom osiguranja od automobilske odgovornosti, zbog toga nije pokriven policom osiguranja od odgovornosti poslodavca. Nastavno na to, tuženik navodi da s obzirom da je traktor bio osiguran policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti, on je tužitelju isplatio iznos od 36.050,00 kuna u mirnom postupku na ime naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti, imovinske štete za tuđu pomoć i njegu i troškove liječenja, a što po tuženiku predstavlja primjerenu naknadu. Tuženik stoga osporava odgovornost i visinu tužbenog zahtjeva i ističe prigovor podijeljene odgovornosti tužitelja jer prikolica u kojoj se vozio nije bila namijenjena prijevozu putnika. Osporava i zatraženi tijek zakonskih zateznih kamata na imovinsku štetu zbog tuđe pomoći i njege jer nije dostavljen dokaz da je takva šteta nastala. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

2.1. Tijekom postupka, nakon uređenja tužbenog zahtjeva, tuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije s obzirom da je tužitelj kao putnik bio vožen u prikolici koju je vukao traktor, međutim radi se o prikolici koja nije bila registrirana niti osigurana, a za neosigurana vozila nadležan je Hrvatski ured za osiguranje. Također ponavlja navode da se polica osiguranja od odgovornosti poslodavca ne odnosi na ovaj slučaj pa prigovara pasivnoj legitimaciji i u tom smislu. U odnosu na policu osiguranja od automobilske odgovornosti za traktor ne osporava da je to vozilo bilo osigurano kod tuženika i ne osporava nastanak predmetnog štetnog događaja i odgovornost, no ističe prigovor doprinosa tužitelja jer je prikolica bila kućne izrade i nije mogla služiti prijevozu putnika. Tuženik je također naveo da je tužitelj samovoljno ušao u neregistriranu prikolicu kao putnik pristajući na rizičnu vožnju, zbog čega je suodgovoran. Tuženik je tijekom postupka predložio da se u konkretnom slučaju prilikom utvrđivanja naknade štete imaju u obzir uzeti Orijentacijski kriteriji Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29. studenog 2002., a ne njihova izmjena od 15. lipnja 2020. jer je liječenje tužitelja završeno 7. ožujka 2019., pa stoga tuženik smatra da je šteta u cijelosti podmirena nespornom isplatom iznosa od 36.050,00 kuna.

2.2. S obzirom na taj prigovor, tužitelj je naveo da ipak ostaje kod oba tužbena osnova odnosno da potražuje naknadu štete s osnova police osiguranja od automobilske odgovornosti te odgovornosti poslodavca. Dalje tijekom postupka tužitelj je isticao da sukladno zakonu lake prikolice ne podliježu propisima o registraciji vozila pa da nije bilo potrebe za posebnim ugovorom o osiguranju jer je istu vukao traktor koji je osiguran po polici od automobilske odgovornosti pa je njegov vozač odgovoran i u vidu prikolice koju taj traktor vuče, odnosno šteta koja nastane u odnosu na prikolicu pokrivena je policom osiguranja traktora. Tužitelj je također istaknuo da se izmijenjeni Orijentacijski kriteriji Vrhovnog suda Republike Hrvatske odnose na obvezne odnose nastale nakon 1. lipnja 2006., te se primjenjuju na sve postupke od dana prihvaćanja istih u odluci sa sjednice Građanskog odjela tog suda od 5. ožujka 2020.

3. U tijeku postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u cjelokupnu materijalnu dokumentaciju koja prileži spisu, posebice u zapisnik o očevidu (list 4-9 spisa), prijavu o ozljedi na radu (list 10-13 spisa), dopis Ministarstva rada i mirovinskog sustava, Inspektorat rada, Ispostava Karlovac od 4. prosinca 2018. klasa: 116-01/18-11/39 (list 14 spisa), policu osiguranja br. 078700025097 (list 15 spisa; list 69-72 spisa), odštetni zahtjev (list 16-17 spisa), obavijest o zatraženoj dokumentaciji tuženika (list 18 spisa), e-mail od 3. travnja 2019. (list 19 spisa), prigovor tužitelja (list 20-21 spisa), Uvjete za osiguranje od izvanugovorne (javne) odgovornosti (list 73-76 spisa), policu osiguranja br. 01720513360 (list 93-95 spisa), izvršen je uvid u kazneni spis K-30/2019 Općinskog suda u Karlovcu, zatim je proveden dokaz saslušanjem svjedoka Mihovila Rosandića, Tomislava Cindrića, Marka Krizmanića, Miroslava Bičanića i Ivana Matovine zamolbeno putem Općinskog suda u Karlovcu te dokaz saslušanjem tužitelja. Provedeno je medicinsko vještačenje po stalnim sudskim vještacima Gordanu Makariću i Snježani Miškov, te Jeleni Kovačić.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. i članku 219. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13. 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25., u daljnjem tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

5. Među strankama nije sporan nastanak štetnog događaja, da je tužitelj bio radnik NP Plitvička jezera i putnik u prikolici koju je vukao traktor reg. oznaka GS 435-CV kojim je upravljao Tomislav Cindrić, a koji traktor je bio osiguran policom osiguranja od automobilske odgovornosti kod tuženika, da je tužitelj ozlijeđen u štetnom događaju, te da je tuženik tužitelju u mirnom postupku po osnovi police osiguranja predmetnog traktora od automobilske odgovornosti isplatio iznos od 36.050,00 kuna odnosno 4.784,66 eura.

5.1. Ono što je u ovoj pravnoj stvari sporno jest koja je bila svrha konkretne vožnje tužitelja u prikolici koju je vukao traktor, postojanje naloga poslodavca za prijevoz radnika tim traktorom s prikolicom od strane nadređenih djelatnika, je li se takav način transporta uobičajno koristio za obavljanje rada tužitelja, znanje tužitelja o stanju prikolice i vozača, doprinos tužitelja u predmetnom štetnom događaju i nastalom ozljeđivanju, osigurateljno pokriće te preostala visina štete i kamate. Također je sporna pasivna legitimacija tuženika po osnovi obje police osiguranja.

6. S obzirom na navedeno, sud je proveo dokaz čitanjem dokumentacije u spisu, dokaz medicinskim vještačenjem po stalnim sudskim vještacima Makariću, Miškov i Kovačić, te saslušanjem svjedoka i tužitelja.

6.1. Na okolnost utvrđivanja spornih činjenica, na ročištu dana 24. travnja 2023. saslušan je u svojstvu svjedoka Mihovil Rosandić koji je u bitnome naveo kako tužitelja poznaje jer su radni kolege u NP Plitvička jezera, a on je voditelj auto kampa, dok je tužitelj bio zaposlen kao pomoćni radnik na održavanju zelenih površina. Ističe da nije bio nadređeni djelatnik tužitelju i nije mu poznato tko je bio u to vrijeme neposredno nadređeni tužitelju. U vrijeme nesreće je bio na radnom mjestu kad je do njega dotrčao Krizmanić koji ga je obavijestio da je došlo do nesreće, svjedok je otišao do lica mjesta gdje je zatekao tužitelja, Miroslava Bičanića, Igora Špoljarića i Ivicu Matovinu koji su se ozlijeđeni nalazili u blizini traktora na kojem je bila priključena prikolica. Najviše je bio ozlijeđen tužitelj, a čini mu se da je vozač bio Tomislav Cindrić koji je također bio radni kolega. Ističe da traktor nije vlasništvo NP Plitvička jezera kao niti prikolica i ta vozila Plitvička jezera nisu koristila u svom radu i ona su u privatnom vlasništvu. Nadalje je naveo da ne zna tko je tim radnicima kao i tužitelju davao radne zadatke, da je kamp ograđen s tri strane dok s jedne nije i da nije imao saznanja da je traktor ušao na područje kampa. Tvrdi da je voditelj odsjeka zaštite na radu u to vrijeme bio gospodin Krizmanić, koji je došao na lice mjesta nesreće. Također ističe da on nije bio neposredno nadređen tužitelju i da ne zna zašto je to napisano u Prijavi ozljede na radu, da ga nitko nije kontaktirao oko te prijave niti da ju je vidio, a na poziv gospodina Krizmanića da napiše izjavu o tome što je vidio na licu mjesta nesreće navodi da je takvu izjavu napisao i predao ju njemu osobno. Što se tiče upita jesu li radnici nešto mogli raditi na vlastitu inicijativu u kampu svjedok je naveo da misli da nisu odnosno da ne bi trebali.

6.2. Svjedok Tomislav Cindrić, saslušan na ročištu 24. travnja 2023., naveo je u bitnome da poznaje tužitelja jer su zajedno radili u NP Plitvička jezera na radnom mjestu pomoćnog radnika odnosno kosca, nadređeni im je bio Miroslav Bičanić i predmetne zgode radni zadatak, koji im je dao Bičanić, je bio skupljanje lišća kojeg bi potom odvezli na dogovoreno mjesto, a taj zadatak obavljali su on, tužitelj, Ivan Matovina, Marko Krizmanić, Igor Špoljarić i Miroslav Bičanić. Ističe da je on vozio

traktor, a oni su bili u prikolici priključenoj na traktor, a do nesreće je došlo kad se traktor prilikom ulaska u zavoj nagnuo i prikolica se otkvačila i prevrnula, putnici su poispadali iz nje i ozlijedili se. Navodi da je on imao vozački ispit za traktor, a oni su taj traktor oni inače koristili za obavljanje radnih zadataka po uputi šefa Miroslava Bičanića, a nakon nesreće on je saznao da je traktor u vlasništvu Miroslava Bičanića kao i prikolica. Naveo je da ne zna je li prikolica kupljena ili rađena i da prema njegovom saznanju nije imala posebnu registraciju. Naveo je i da je tog dana prilikom gableca popio jedno pivo što je tužitelj vidio, a događaj se desio otprilike dva sata kasnije.

6.3. Tužitelj je saslušan na ročištu dana 24. travnja 2023. i u svom iskazu u bitnome je naveo da je u vrijeme nesreće bio radnik NP Plitvička jezera na radnom mjestu pomoćnog radnika odnosno kosca, da mu je neposredno nadređeni bio Miroslav Bičanić dok je Mihovil Rosandić bio direktor autokampa Korana, radne zadatke davali su i jedan i drugi, a tog dana radni zadatak je bio skupljanje lišća kojeg je potom Tomislav Cindrić odvozio traktorom s prikolicom na dogovoreno mjesto. Do nesreće je došlo kad je traktor kojim je upravljao Tomislav Cindrić, dok se on vozio u prikolici kao putnik s ostalim kolegama, skrenuo u zavoj te se u tom trenutku prikolica otkvačila, a on se sjeća tog zavoja i ničega više. Ističe da je zadobio teške ozljede te se liječio 6 mjeseci, od toga prvih 15 dana je bio na bolničkom liječenju, a zaostale su mu trajne posljedice u vidu glavobolja, slabijeg pamćenja, ne čuje na lijevo uho, ne smije na sunce i smetaju mu buka i visoke temperature, a zbog zaostalih posljedica nije želio raditi dvije godine. Navodi da su koristili predmetni traktor i prikolicu za potrebe posla cijelo vrijeme dok je on radio u NP Plitvička jezera, a nije mu bilo poznato da su u vlasništvu Miroslava Bičanića. Ističe da je prilikom vožnje u prikolici on sjedio u sredini, dvojica su bila naprijed a dvojica iza, koliko se sjeća nije bilo registarske oznake na prikolici, vidio je da je vozač Tomislav Cindrić konzumirao alkohol ali nije obraćao pažnju tko pije jer je radio svoj posao. Također navodi da su mu pomoć pružali roditelji dok se liječio.

6.4. Na ročištu dana 2. rujna 2025. saslušan je kao svjedok Marko Krizmanić koji je u bitnome naveo da poznaje tužitelja jer su zajedno sezonski radili u NP Plitvička jezera na održavanju travnjaka ili nešto slično, zajedno s ostalim kolegama. Ističe kako zna da je tužitelj ozlijeđen prilikom rada 2018. ili 2019. i to pred kraj sezonskog rada, misli da im je neposredno nadređeni tad bio gospodin Mesić ali nije siguran. Radni zadatak im je bio skupljanje lišća i granja koje su ostavljali na hrpama kako bi ga skupili, a krenuli su traktorom u vlasništvu Miroslava Bičanića, koji je imao prikolicu koja nije bila tvornički proizvedena nego je bila ručne izrade koja je bila drvena i nije bila registrirana te je isto bila vlasništvo Miroslava Bičanića. Navodi da ne zna kako se to vozilo s prikolicom našlo na području kampa jer se nisu inače tijekom rada služili njime, a ne sjeća se kuda su trebali ići. Ističe da je prikolica bila prazna i nije imala sjedala, a prevozili su se tako što su stajali u prikolici dok je traktor vozio Tomislav Cindrić, pa se tijekom skretanja traktora u zavoj ta prikolica prevrnula na bok, on je u prevrtanju uspio iskočiti a drugi su popadali po zemlji odnosno ispali van i on je vidio da su ozlijeđeni. Nakon nesreće je otišao do recepcije gdje je zatekao Ivicu Bičanića i obavijestio ga o nesreći. Za predmetni događaj dao je izjavu policiji ali ne poslodavcu. Navodi kako on i kolege tog dana nisu konzumirali alkohol. Također ističe da su od poslodavca dobili majice i radne cipele koje su trebali nositi za vrijeme rada, nije siguran jesu li ih dobili, a tog dana su ih nosili jer su morali. Ističe da im je radne zadatke davao gospodin Mesić koji je po njegovim saznanjima u to vrijeme bio njihov šef, a nije siguran je li on otišao u mirovinu prije ili poslije nesreće. Svjedok je istaknuo da im traktor i prikolica

nisu bili potrebni za obavljanje radnih zadataka jer su za to imali malo električno vozilo, da je Ivica Bičanić znao da su tog dana traktor i prikolica u vlasništvu Miroslava Bičanića bili na području kampa jer ih je vidio, te da svjedok od ranije zna da su taj traktor i prikolica u vlasništvu Miroslava Bičanića ali da ih do tog dana nije vidio pa je tek od tog dana znao da je to njegov traktor. Što se tiče Ivice Bičanića ističe da je on bio šef recepcije, a misli da traktor i prikolica tog dana nisu mogli ući u kamp osim preko recepcije jer su ostali ulazi zaključani.

6.5. Svjedok Miroslav Bičanić, saslušan na ročištu dana 2. rujna 2025. u bitnome navodi da je s tužiteljem zajedno radio u kampu Korana, on kao stalno zaposleni radnik dok su ostali bili sezonski radnici, sjeća se da je tužitelj stradao u kampu pred kraj sezone, a tog je dana on u kamp došao svojim traktorom na koji je bila priključena prikolica, traktor je bio registriran a prikolica nije, radilo se o prikolici ručne izrade. Navodi da nije dolazio tim traktorom na posao inače a tog je dana došao jer je bilo nevrijeme i na Golf kojim je inače odlazio na posao je pala cigla. Ističe da je on bio grupovođa, a u grupi su bili još tužitelj, Ivan Matovina, Marko Krizmanić, Igor Špoljarić i Tomislav Cindrić. S obzirom da je on bio stalno zaposlen i stari djelatnik njemu je Mihovil Rosandić davao radne zadatke, a on ih je kao grupovođa izvršavao s kolegama, a tog dana je direktor Rosandić rekao da se skupi lišće i granje, ali ne i da ga prevezu, već kad su to obavili on je svojim traktorom u 2-3 navrata prevezao to skupljeno lišće i granje na otpad gdje inače odlažu isto. S obzirom da je taj dan jednom kolegi bio rođendan i pozvao ih je da malo proslave, direktor je to znao i rekao da rade do 12 i da su iza tog slobodni, pa su se nakon obavljenog zadatka odlučili traktorom prevesti od mjesta gdje su radili do mjesta u kampu gdje je kolega pripremio jelo i piće da ih počasti, a to je bilo udaljeno 200-300 metara od mjesta gdje su radili. Tomislav Cindrić je sjeo na mjesto vozača, a ostali u prikolicu, a u jednom trenutku dok je vozio, a vozio je dosta brzo, naglo je skrenuo i došlo je do prevrtanja prikolice, a oni su se unutra prevozili sjedeći na stranama prikolice. Nakon prevrtanja najviše se ozlijedio tužitelj jer ga je preklopila stranica prikolice, a nakon prevrtanja Tomislav je otišao po pomoć i sjeća se da je došao direktor i hitna pomoć i policija. Nije vidio da bi netko tog dana konzumirao alkohol a sjeća se da je prilikom očevida, što je utvrdila policija, Tomislav imao alkohola u krvi, a Tomislav je tad rekao da je nešto slavio noć prije. Ističe da je od poslodavca dobio radnu odjeću i obuću, odnosno hlače, majicu i cipele koje je taj dan nosio, a ne sjeća se jesu li ju sezonci dobili i nosili. Svjedok je naveo da misli da direktor nije znao da su tog dana traktor i prikolica na području kampa i da su ih koristili, a on se s direktorom tog dana čuo oko 7 ujutro a nesreća se dogodila oko podne.

6.6. Zamolbenim putem na ročištu dana 20. siječnja 2026. pred Općinskim sudom u Karlovcu saslušan je svjedok Ivan Matovina koji je u bitnome naveo da su on i njegovi radni kolege, uključujući tužitelja uređivali okoliš na dan nastanka štetnog događaja, a u vrijeme kad se dogodila nesreća bili su krenuli prema restoranu u kampu, a sjeli su u prikolicu koja nije imala osigurač ni registarske pločice, dok je traktorom upravljao Tomislav Cindrić koji je ušao u zavoj pa su se putnici iz prikolice prevrnuli, a tužitelj je zadobio ozljedu glave. Naveo je da misli da im je nadređeni u vrijeme nastanka štetnog događaja bio Miroslav Bičanić a da je njemu radne zadatke davao direktor Mihovil Rosandić, a radni zadatak je bio uređenje okoliša, odnosno čišćenje istog od lišća i granja. Istaknuo je da su se tog dana služili traktorom u vlasništvu Miroslava Bičanića i tom prikolicom, a po njegovom mišljenju je to bio dogovor između direktora i Miroslava Bičanića jer on misli da ne može Miroslav Bičanić na vlastitu ruku dovesti svoj traktor i

prikolicu, a svjedoku je u vrijeme štetnog događaja bilo poznato čiji su taj traktor i prikolica. Tvrdi da misli da su u vrijeme štetnog događaja vrlo vjerojatno bili osposobljeni za rad jer su išli na neke edukacije, i da je tog dana nosio zaštitnu odjeću koju je dobio od direktora odnosno majicu i cipele.

6.7. S obzirom na spornu visinu neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti, te imovinske štete za tuđu pomoć i njegu, u postupku je provedeno medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Gordanu Makariću i Snježani Miškov, koji su izradili nalaz i mišljenje od 24. listopada 2024. u kojemu su naveli da je tužitelj nakon nesreće prevezen u OB Karlovac u besvjesnom stanju gdje se bolnički liječio do 14. studenog 2018., a po otpustu ide na fizikalnu terapiju, terapiju ozljede lijevog ličnog živca akupunkturom te se kontrolira kod kirurga, neurologa i psihijatra. Ističu da postoji uzročno-posljedična veza između nesreće i zadobivenih ozljeda, a zbog toga je kod tužitelja došlo do povrede tjelesnog i duševnog zdravlja odnosno isti je trpio fizičke bolove jakog intenziteta 5 dana, srednjeg 10ak dana, manjeg 40 dana kumulativno, a zaostali povremeni bolovi ulaze u pojačane napore. Tužitelj pri štetnom događaju nije trpio primarni strah, do smirivanja akutnih simptoma trauma i prilagodbe na novonastalo stanje trpio je sekundarni strah umjerenog do jakog oscilirajućeg intenziteta sveukupno 3 dana, te potom umjereni oscilirajući strah sveukupno do 2 tjedna, a zatim slabiji oscilirajući strah sveukupno do 8 tjedana, zaostao je kasni povremeni oscilirajući strah slabijeg intenziteta u situacijama koje ga podsjećaju na nesreću. Tuđa pomoć bila mu je potrebna 8 sati dnevno 1 tjedan jer je morao mirovati, nakon toga 3 sata dnevno kroz 2 tjedna i 2 sata dnevno kroz još 1 tjedan za obavljanje kućnih poslova, nabavku, pripremu hrane i sl. Naruženost kao posljedicu štetnog događaja ne mogu se utvrditi jer vrlo male promjene kod funkcije lijevog ličnog živca se zapažaju tek pri detaljnom pregledu neurologa, a u običnom životu predstavljaju vrlo blagi kozmetski efekt. Liječenje tužitelja s neurološkog stajališta završeno je 7. ožujka 2019., status psihičkih funkcija stabiliziran je 12. kolovoza 2019., a duševne boli zbog smanjenja životnih aktivnosti vještaci cijene 10-15%, te će tužitelj u tom omjeru morati ulagati pojačane napore u životu, a navedeno se ogleda s neuorološkog stajališta u čestim glavoboljama praćenim nesanicom, zaostalom diskretnom reziduom posttraumatske kljenuti lijevog ličnog živca.

6.8. Provedeno je i medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Jeleni Kovačić specijalistu otorinolaringologu, subspecijalistu audiologije, prema uputi iz nalaza i mišljenja vještaka Makarića i Miškov, koja je izradila nalaz i mišljenje od 25. travnja 2025. u kojem je navela da je tužitelj zbog ozljede prijeloma baze lubanje i prijeloma lijeve temporalne kosti s krvarenjem u lijevo uho i posljedičnim oštećenjem lijevog uha, slabijim sluhom i šumom u tom lijevom uhu, zadobio trajne posljedice koje smanjuju opću životnu sposobnost za 5% u kojem obujmu će trpjeti duševne boli i morati ulagati pojačane napore u svakodnevnom životu.

7. Prilikom ocjene provedenih dokaza, sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnih sudskih vještaka Makarića i Miškov, te vještakinje Kovačić, ocijenivši iste stručnim, sveobuhvatnim, uvjerljivim i objektivnim i temeljenim na priloženoj dokumentaciji, bez postojanja ikakve sumnje u iste.

8. Ocjenjujući nadalje provedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, sukladno članku 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužitelj kod poslodavca NP Plitvička jezera obavljao poslove pomoćnog sezonskog radnika na održavanju zelenih

površina, a da je predmetnog dana radni zadatak njegove skupine bio skupljanje lišća i granja na području kampa Korana. Iz iskaza svjedoka Miroslava Bičanića proizlazi da je navedeni zadatak na početku radnog dana on osobno primio od direktora kampa Mihovila Rosandića te ga kao stariji stalni zaposlenik prenio ostalim radnim kolegama uključujući tužitelja. Stoga okolnost da je radne zadatke određivao direktor kampa ne isključuje utvrđenje da je Miroslav Bičanić neposredno sudjelovao u organiziranju njihova izvršavanja.

8.1. Sud je nadalje utvrdio da su traktor reg. oznake GS 435-CV i na njega priključena prikolica ručne izrade bili u privatnom vlasništvu Miroslava Bičanića, pri čemu je traktor bio registriran, dok prikolica nije imala registarsku oznaku. Sud prihvaća iskaz Miroslava Bičanića da je predmetnog dana na posao došao traktorom zbog oštećenja osobnog automobila kojim je inače dolazio na posao. Njegov iskaz da predmetna vozila nisu predstavljala uobičajeno sredstvo rada podupiru iskaz Mihovila Rosandića da poslodavac ta vozila nije koristio u svom radu te iskaz Marka Krizmanića da je radnicima za obavljanje poslova bilo na raspolaganju malo električno vozilo. U tom dijelu sud ne prihvaća suprotne navode tužitelja i Tomislava Cindrića, te Ivana Matovine o redovitom korištenju predmetnog traktora i prikolice, budući da nisu suglasni s navedenim iskazima, uključujući iskaz njihova vlasnika.

8.2. Međutim, iz iskaza Miroslava Bičanića proizlazi i da je predmetnog dana, nakon skupljanja lišća i granja, samovlasno bez naloga direktora svojim traktorom u dva do tri navrata prevezao skupljeni materijal na mjesto njegova odlaganja. Izostanak izričitog naloga direktora za takav prijevoz sam po sebi ne mijenja činjenicu da je njime odvožen materijal prikupljen izvršavanjem radnog zadatka. Ipak, navedenu uporabu potrebno je razlikovati od prijevoza radnika tijekom kojega je došlo do predmetnog štetnog događaja.

8.3. U odnosu na svrhu upravo te vožnje sud prihvaća iskaz Miroslava Bičanića da su radnici prethodno završili s radom, i to ranije prema uputi direktora, te su se potom odlučili prevesti do mjesta na području kampa na kojem ih je radni kolega namjeravao počastiti povodom rođendana, a što je u svom iskazu potvrdio i svjedok Ivan Matovina. Svjedok Bičanić je određeno opisao povod vožnje, njezino odredište i udaljenost od približno 200 do 300 metara, pritom jasno razlikujući prethodni prijevoz lišća i granja od naknadnog prijevoza radnika na čašćenje. Sud je pri ocjeni njegova iskaza imao u vidu da je riječ o vlasniku vozila i sudioniku događaja, ali i da svjedok nije poricao prethodno korištenje traktora za odvoz skupljenog materijala, nego ga je izrijekom potvrdio.

8.4. Nasuprot tome, tužitelj i Tomislav Cindrić opisali su radni zadatak skupljanja i odvoza lišća te način nastanka nesreće, ali u iskazima nisu određeno opisali koji se konkretan radni zadatak izvršavao prijevozom radnika u prikolici traktora u trenutku nesreće. Marko Krizmanić nije se sjećao odredišta vožnje, pa njegov iskaz u tom dijelu ne potvrđuje niti opovrgava iskaz Miroslava Bičanića, dok svjedok Ivan Matovina u odnosu na korištenje traktora spominje samo da je korišten za prijevoz radnika do restorana ali ne i za radne zadatke, dok u odnosu na prisutstvo traktora i prikolice na području kampa ne iznosi sigurne informacije već samo svoje zaključke. Slijedom takve ocjene sud zaključuje, sukladno navodima svjedoka Bičanića, da je predmetna vožnja uslijedila nakon završetka rada i radi odlaska na privatno čašćenje, a ne radi prijevoza radnika na drugo mjesto izvršavanja radnog zadatka.

8.5. Provedenim dokazima nije potvrđen navod tužitelja u tužbi i tijekom postupka da je u prikolicu ušao po obvezujućem nalogu nadređene osobe odnosno pod prisilom. Nitko od saslušanih svjedoka nije opisao takav nalog, dok iz prihvaćenog dijela iskaza Miroslava Bičanića proizlazi da su se radnici zajednički suglasno odlučili prevesti do mjesta čašćenja. Sud pritom razlikuje nalog za skupljanje lišća i granja od eventualnog naloga za prijevoz radnika predmetnim vozilima. Dok je postojanje prvog naloga dokazano, postojanje drugog nije utvrđeno.

8.6. Na drukčiji zaključak o svrsi konkretne vožnje ne upućuje ni okolnost da se čašćenje trebalo održati na području kampa te da je, prema iskazu Miroslava Bičanića, direktor znao za čašćenje i dopustio raniji završetak rada. Znanje o privatnom okupljanju radnika i dopuštenje ranijeg završetka rada nisu sami po sebi odobrenje prijevoza traktorom i prikolicom niti dokazuju da je taj prijevoz bio dio organiziranog radnog procesa. Jednako tako, navod Marka Krizmanića da je šef recepcije vidio predmetna vozila ne dokazuje da je poslodavac organizirao ili naložio upravo prijevoz tijekom kojega je tužitelj ozlijeđen. Zbog toga sud svoj zaključak ne temelji na pretpostavci da nijedna osoba kod poslodavca nije znala za prisutnost vozila, nego na utvrđenoj svrsi konkretne vožnje i njezinu odnosu prema prethodno završenom radu.

8.7. Prema članku 111. stavku 1. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23), poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu pretrpljenu na radu ili u vezi s radom prema općim propisima obveznog prava. Člankom 25. stavkom 1. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine“ broj 71/14, 118/14, 154/14, 94/18, 96/18) propisana je objektivna odgovornost poslodavca za ozljedu koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca. Za primjenu tih odredaba odlučna je povezanost štetnog događaja s radom, a ne isključivo činjenica da se događaj zbio u prostoru poslodavca ili između osoba koje su njegovi radnici.

8.8. U konkretnom slučaju sud je, na temelju prethodno izložene ocjene dokaza, utvrdio da je vožnja tijekom koje je tužitelj ozlijeđen predstavljala zasebnu privatnu aktivnost radnika nakon završetka rada. Prethodno korištenje istog traktora za odvoz lišća i granja bez odobrenja ili naloga nadređenog djelatnika, od strane Miroslava Bičanića ne daje samo po sebi radni karakter svakoj naknadnoj vožnji. Ni sudjelovanje Miroslava Bičanića, koji je tijekom rada djelovao kao grupovođa, ne mijenja takav zaključak, budući da nije utvrđeno da je u konkretnoj vožnji postupao radi izvršenja radnog zadatka ili organiziranja njegova daljnjeg obavljanja.

8.9. Sud je razmotrio i činjenicu da je poslodavac podnio prijavu ozljede na radu. Ta je okolnost uzeta u obzir zajedno s ostalim dokazima, ali sama prijava ne dokazuje sve pretpostavke građanskopravne odgovornosti poslodavca niti zamjenjuje ocjenu stvarnih okolnosti i svrhe prijevoza. Jednako tako, medicinskim vještačenjima utvrđena uzročna povezanost nesreće i ozljeda tužitelja dokazuje podrijetlo i posljedice ozljeđivanja, ali ne rješava zasebno pravno pitanje odgovornosti poslodavca za taj događaj.

9. Slijedom navedenog, sud nije utvrdio pretpostavke odgovornosti poslodavca za štetu nastalu tijekom predmetne privatne vožnje. Taj zaključak ne temelji se na tome da bi samo nepostojanje izričitog naloga isključivalo odgovornost poslodavca, niti na pretpostavci da su poduzete sve moguće mjere zaštite na radu, nego na utvrđenom

izostanku pravno relevantne povezanosti konkretne vožnje s obavljanjem poslova za poslodavca. Stoga u ovom dijelu nije riječ o oslobođenju od već uspostavljene objektivne odgovornosti prema članku 25. stavku 2. Zakona o zaštiti na radu, nego o nepostojanju pretpostavki za njezinu primjenu na opisani događaj.

9.1. Budući da odgovornost osiguratelja po polici osiguranja odgovornosti poslodavca pretpostavlja odgovornost osiguranog poslodavca za predmetnu štetu, tužitelj nije dokazao osnovanost zahtjeva prema tuženiku po toj osnovi.

9.2. Tuženik je u odnosu na policu osiguranja odgovornosti poslodavca istaknuo prigovor nedostatka pasivne legitimacije, pozivajući se na ugovorne odredbe kojima je iz osiguranja isključena odgovornost za štete nastale posjedovanjem i uporabom samohodnih radnih strojeva i radnih vozila te za osigurane slučajeve obuhvaćene ili regulirane zakonskim obveznim osiguranjima. Prema svojem sadržaju, navedeni prigovor predstavlja osporavanje postojanja osigurateljnog pokrića za predmetni štetni događaj.

9.3. Budući da je sud iz prethodno izloženih razloga utvrdio da ne postoje pretpostavke odgovornosti poslodavca za štetu nastalu tijekom konkretne vožnje, nije ispunjena već prva od navedenih pretpostavki obveze tuženika po polici osiguranja odgovornosti poslodavca. Zbog toga za odluku o osnovanosti zahtjeva po toj osnovi nije potrebno dodatno utvrđivati je li predmetni događaj obuhvaćen ugovorenim osiguranjem ili je iz njega isključen odredbama uvjeta osiguranja na koje se tuženik poziva. Ni eventualno nepostojanje takvog ugovornog isključenja ne bi moglo uspostaviti obvezu osiguratelja po osiguranju odgovornosti poslodavca ako za predmetnu štetu ne odgovara osigurani poslodavac.

9.4. Slijedom navedenog, sud zaključak o neosnovanosti zahtjeva po polici osiguranja odgovornosti poslodavca temelji na nepostojanju odgovornosti osiguranika, bez potrebe za konačnom ocjenom dodatnog prigovora nepostojanja osigurateljnog pokrića. Navedeno ne utječe na zasebno razmatranje osnovanosti istog zahtjeva prema tuženiku kao osiguratelju traktora po polici osiguranja od automobilske odgovornosti.

10. Imajući to u vidu, u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu štete po osnovi police osiguranja od automobilske odgovornosti nije sporno da je traktor reg. oznake GS 435-CV u vrijeme štetnog događaja bio osiguran kod tuženika, da je njime upravljao Tomislav Cindrić te da je vukao prikolicu u kojoj se prevozio tužitelj. Također nije sporno da je tijekom skretanja došlo do prevrtanja prikolice i ozljeđivanja tužitelja. Tuženik je tijekom postupka naveo da u odnosu na osiguranje traktora ne osporava nastanak štetnog događaja i odgovornost, ali osporava opseg svoje obveze, pozivajući se na neosiguranost prikolice i doprinos tužitelja nastanku štete.

10.1. Za ocjenu osigurateljnog pokrića mjerodavne su odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14, 155/23; dalje: ZOOP). Prema članku 11. stavku 1. toga Zakona oštećena osoba može odštetni zahtjev podnijeti neposredno odgovornom osiguratelju. Člankom 22. stavkom 2. osigurateljno pokriće prošireno je i na tjelesne ozljede odnosno narušavanje zdravlja putnika u vozilu kojim je prouzročena šteta.

10.2. Prema članku 22. stavcima 5. i 6. istoga Zakona, osiguranje od automobilske odgovornosti obuhvaća štetu nastalu od vučnog i priključnog vozila. Kada su vozila bila spojena i činila jednu cjelinu, kao i kada se priključno vozilo odvojilo tijekom vožnje, oštećena osoba može zahtjev podnijeti osiguratelju vučnog ili priključnog vozila. Stoga za pravo tužitelja prema osiguratelju traktora nije odlučno je li do prevrtanja prikolice došlo neposredno prije ili nakon njezina odvajanja, budući da je u oba slučaja riječ o šteti nastaloj tijekom opisane vuče.

10.3. Slijedom navedenog, nije osnovan prigovor tuženika da bi zbog neosiguranosti prikolice za naknadu štete bio isključivo nadležan Hrvatski ured za osiguranje. Neosiguranost prikolice sama po sebi ne uklanja obvezu osiguratelja vučnog vozila. Tužitelj zahtjev temelji na uporabi osiguranog traktora kojim je prikolica vučena, a čije je upravljanje neposredno povezano s njezinim kretanjem i prevrtanjem.

10.4. Takav zaključak podupiru i odredbe članaka 1068. stavka 2., 1069. stavka 1. i 1071. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26; dalje: ZOO), koje uređuju položaj povezane prikolice, odgovornost za štetu trećim osobama i odgovornost prema osobi koja se prevozi motornim vozilom. Tužitelj je u predmetnom događaju imao položaj putnika odnosno treće oštećene osobe, a okolnost da prijevoz nije predstavljao izvršavanje radnog zadatka ne isključuje zaštitu koju ostvaruje po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti.

10.5. Sud je razlikovao prigovor neosiguranosti prikolice od eventualnog isključenja prava suputnika prema članku 23. točki 4. ZOOp-a. Za primjenu te odredbe nije dovoljno samo utvrđenje da prikolica nije bila registrirana i da je tužitelj u nju ušao dobrovoljno, nego je potrebno dokazati i zakonom zahtijevano znanje suputnika o okolnosti neregistriranosti. Tužiteljev iskaz da se, koliko se sjeća, na prikolici nije nalazila registarska oznaka sud nije ocijenio dovoljnim za pouzdano utvrđenje da je prije ulaska u prikolicu znao za njezinu neregistriranost. Njegovo sjećanje na izostanak oznake ne daje samo po sebi odgovor kada je tu okolnost uočio i što mu je tada bilo poznato o statusu prikolice. Na temelju izvedenih dokaza stoga nisu utvrđene sve pretpostavke navedenog zakonskog isključenja.

10.6. U odnosu na prigovor doprinosa tužitelja mjerodavne su odredbe članka 1067. stavka 3. i članka 1092. ZOO-a, u vezi s člankom 1106. istoga Zakona. Naknada se razmjerno snižava ako je oštećenik pridonio nastanku ili povećanju štete. Činjenice na kojima temelji takvo umanjenje dužan je dokazati tuženik.

10.7. Sud je prethodno utvrdio da tužitelj nije dokazao ulazak u prikolicu po obvezujućem nalogu nadređene osobe ili pod prisilom. Međutim, dobrovoljan ulazak u vozilo nije sam po sebi dovoljan za zaključak o doprinosu vlastitoj šteti. Potrebno je ocijeniti je li tužitelj pritom postupao protivno pažnji koja se razumno očekuje radi zaštite vlastite sigurnosti te je li takvo ponašanje pridonijelo nastanku ili opsegu njegovih ozljeda. Sama okolnost da bi izostankom vožnje izbjegao ozljeđivanje ne predstavlja dostatan razlog za smanjenje naknade.

10.8. Tuženik doprinos prvenstveno obrazlaže činjenicama da je prikolica bila ručne izrade, bez registarske oznake i sjedala te da nije bila namijenjena prijevozu putnika. Navedene okolnosti potrebno je ocijeniti u vezi s konkretnim načinom prijevoza i

nastanka ozljeda. Sama ručna izrada ne dokazuje određeni tehnički nedostatak, kao što ni izostanak posebnih sjedala ne daje automatski odgovor na pitanje doprinosa svakog putnika. Nije utvrđeno da je tužitelj znao za nedostatak priključnog mehanizma ili drugi konkretan nedostatak koji bi doveo do odvajanja ili prevrtanja prikolice, niti da je svojim postupanjem utjecao na upravljanje traktorom ili stabilnost prikolice. Također, ručna izrada prikolice nije sama po sebi zabranjena, a jednako tako, drveni materijal njezinih stranica sam za sebe ne dokazuje nedostatnu čvrstoću ili neispravnost priključnog mehanizma što sve zajedno nije dostatan razlog da bi se nedvojbeno utvrdio doprinos tužitelja u štetnom događaju.

10.9. Navedena okolnost može biti važna pri ocjeni doprinosa tužitelja ako je izgled ili stanje prikolice upućivalo na konkretnu, razumno prepoznatljivu opasnost prijevoza. Međutim, za primjenu članka 1092. u vezi s člankom 1106. ZOO-a potrebno je utvrditi da je tužitelj, s obzirom na okolnosti koje je znao ili mogao uočiti, postupao neoprezno te da je takvo ponašanje pridonijelo nastanku ili povećanju štete. Tu povezanost nije moguće zamijeniti općom pretpostavkom da je svaka prikolica ručne izrade nesigurna, a svaki putnik koji u nju uđe samim time pridonosi ozljeđivanju. Ručna izrada prikolice također sama po sebi ne isključuje osigurateljno pokriće traktora. Eventualnu tehničku neispravnost i posljedice za prava osigurane osobe potrebno je razlikovati od prava oštećenog putnika, imajući u vidu članak 24. stavak 2. ZOOP-a.

11. Sud je pritom razmotrio i odredbe Zakona o sigurnosti prometa na cestama („Narodne novine“ broj 67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19, 42/20, 85/22, 114/22, 133/23, 145/24; dalje ZSPC) o prijevozu osoba. Članak 166. stavak 1. tog Zakona predviđa mogućnost prijevoza do pet osoba na priključnom vozilu koje vuče traktor kada rade na utovaru, istovaru ili obavljaju druge radove, dok članak 173. stavak 1. zabranjuje stajanje u takvom vozilu i sjedenje na njegovim stranicama. Budući da je konkretna vožnja ocijenjena privatnom, sud njezinu dopuštenost ne temelji na iznimci predviđenoj za obavljanje radova. Ipak, eventualna nepravilnost prijevoza ne oslobađa sud obveze da pojedinačno utvrdi ponašanje tužitelja i njegovu povezanost s nastalom štetom.

11.1. O položaju tužitelja u prikolici iskazi nisu suglasni. Tužitelj je naveo da je sjedio u sredini prikolice, Marko Krizmanić da su se prevozili stojeći, a Miroslav Bičanić da su sjedili na stranicama. Sud stoga nije mogao istodobno prihvatiti sve navedene opise. Prihvaćanje iskaza Miroslava Bičanića o svrsi vožnje ne znači da se bez zasebne ocjene mora prihvatiti i njegov opis položaja svakog putnika. Njegov iskaz i iskaz Marka Krizmanića u tom su dijelu općeniti te ne razjašnjavaju pobliže položaj upravo tužitelja. U nedostatku drugih dokaza koji bi razriješili navedene razlike nije pouzdano utvrđeno da je tužitelj stajao ili sjedio na stranici prikolice, niti da je određenim nepravilnim položajem pridonio svojim ozljedama.

11.2. Sud je razmotrio i navode o konzumaciji alkohola vozača. Tomislav Cindrić je naveo da je prilikom gableca popio jedno pivo, približno dva sata prije nesreće, dok je tužitelj potvrdio da je vidio konzumaciju alkohola. Miroslav Bičanić naveo je da je za prisutnost alkohola kod vozača saznao prilikom policijskog postupanja, a Marko Krizmanić negirao je konzumaciju alkohola toga dana. Iz tih iskaza ne proizlazi pouzdano utvrđenje da je vozač prije polaska pokazivao tužitelju uočljive znakove alkoholiziranosti ili nesposobnosti za sigurnu vožnju, a sama spoznaja o konzumaciji jednog piva, bez dodatnih utvrđenja o količini alkohola, vremenu konzumacije,

ponašanju vozača i tužiteljevu znanju o tim okolnostima, nije dovoljna za zaključak da je tužitelj svjesno prihvatio prijevoz s vozačem koji bi bio nesposoban za vožnju.

11.3. Prava vozača iz osiguranja po pitanju alkoholiziranosti također treba razlikovati od doprinosa putnika. Prema članku 24. stavku 2. ZOOP-a, gubitak prava osigurane osobe ne utječe sam po sebi na pravo oštećenika na naknadu. Za umanjenje naknade tužitelju potrebno je zasebno dokazati njegovo ponašanje koje bi eventualno imalo utjecaja na njegova prava po tom odnosu.

11.4. Pri ocjeni prigovora valja se voditi time da položaj putnika u dijelu vozila koji nije opremljen sjedalima ne opravdava opće isključenje zaštite te da se ograničenje naknade zbog doprinosa ne smije temeljiti na općim i apstraktnim kriterijima bez pojedinačne ocjene okolnosti.

11.5. U ovom slučaju nije dokazano konkretno ponašanje tužitelja koje bi opravdavalo umanjenje naknade za 50 % koje zagovara tuženik. Utvrđenje dobrovoljnog ulaska u prikolicu i privatne svrhe vožnje ne nadomješta dokaz o doprinosu ozljeđivanju. Jednako tako, pravilo iz članka 1092. stavka 2. ZOO-a omogućuje ocjenu opsega doprinosa kada je njegovo postojanje utvrđeno, ali ne dopušta proizvoljno određivanje postotka umanjenja ako samo postojanje doprinosa nije dokazano.

11.6. Slijedom navedenog, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 221.a ZPP-a, sud ocjenjuje prigovor doprinosa tužitelja neosnovanim. Tuženik kao osiguratelj traktora odgovara za dokazanu štetu obuhvaćenu osiguranjem od automobilske odgovornosti, bez umanjenja po osnovi navedenog prigovora.

12. Nadalje, odlučujući o visini tužbenog zahtjeva za naknadu štete, sud je za te potrebe razmotrio nalaz i mišljenje sudskih vještaka Gordana Makarića i Snježane Miškov od 24. listopada 2024., nalaz i mišljenje sudske vještakinje Jelene Kovačić od 25. travnja 2025. te iskaz tužitelja o tijeku liječenja i posljedicama ozljeđivanja. Budući da je prigovor doprinosa tužitelja ocijenjen nedokazanim, pripadajuću naknadu potrebno je utvrditi bez umanjenja po toj osnovi, ali uz uračunavanje iznosa koji je tuženik nesporno isplatio tužitelju prije pokretanja spora.

12.1. Prema članku 19. stavku 2. ZOO-a tjelesno i duševno zdravlje zaštićena su prava osobnosti. O pravičnoj novčanoj naknadi zbog njihove povrede sud odlučuje primjenom članka 1100. stavaka 1. i 2. istoga Zakona, uzimajući u obzir težinu povrede, intenzitet i trajanje bolova i straha te ostale okolnosti slučaja. Izvjesne buduće posljedice vrednuju se i u smislu članka 1104. ZOO-a. Naknada se određuje jedinstveno, dok pojedine posljedice ozljeđivanja predstavljaju okolnosti njezina odmjeravanja.

12.2. Pri određivanju naknade sud se rukovodio Orijentacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz 2002., uz njihovo povećanje za 50 % prihvaćeno 15. lipnja 2020. Nije osnovan prigovor tuženika da se povećani kriteriji ne primjenjuju zato što je liječenje završeno prije navedene izmjene. Izmjena se primjenjuje i na postupke koji su tada bili u tijeku te na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006., a pritom ni tvrdnja o završetku cjelokupnog liječenja 7. ožujka 2019. ne odgovara sadržaju dostavljenog vještačenja, prema kojem je toga dana liječenje završeno s neurološkog stajališta, dok je stabilizacija psihičkih funkcija utvrđena s danom 12. kolovoza 2019.

12.3. Orijentacijski kriteriji nisu matematička formula niti zamjenjuju individualnu ocjenu posljedica ozljeđivanja. Takvo je shvaćanje izraženo i u mnogobrojnim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, uključujući i odluku posl.br. Rev-x 207/2016-2 od 6. lipnja 2018., stoga sud nije naknadu odredio isključivo množenjem broja dana bolova ili postotka smanjenja životnih aktivnosti, nego je vrednovao cjelokupnu povredu zdravlja tužitelja.

12.4. Iz nalaza i mišljenja vještaka Makarića i vještakinje Miškov proizlazi da je tužitelj nakon nesreće u besvjesnom stanju prevezen u Opću bolnicu Karlovac, gdje je hospitaliziran do 14. studenoga 2018. Nakon otpusta nastavljeno je liječenje fizikalnom terapijom, akupunkturom zbog ozljede lijevog ličnog živca i kontrolnim pregledima kirurga, neurologa i psihijatra. Vještaci su utvrdili uzročnu povezanost nesreće i opisanih zdravstvenih posljedica. Tužitelj je trpio fizičke bolove jakog intenziteta pet dana, srednjeg intenziteta približno deset dana i slabijeg intenziteta četrdeset dana kumulativno. Osim intenziteta i trajanja bolova, sud je vrednovao hospitalizaciju, potrebu mirovanja, terapijske postupke i kontrolne preglede. Povremene zaostale tegobe sud je, po mišljenju vještaka, razmotrio u okviru trajnih posljedica, vodeći računa da se iste tegobe ne vrednuju dvostruko. Za navedene bolove i neugodnosti liječenja sud nalazi primjerenom jedinstvenu naknadu u iznosu od 2.000,00 eura.

12.6. Prema nalazu vještaka, tužitelj nije trpio primarni strah u trenutku nesreće, ali je nakon ozljeđivanja trpio sekundarni strah umjerenog do jakog oscilirajućeg intenziteta ukupno tri dana, zatim umjereni oscilirajući strah do dva tjedna te slabiji oscilirajući strah do osam tjedana. Zaostao je i povremeni strah slabijeg intenziteta u situacijama koje ga podsjećaju na nesreću. Nepostojanje primarnog straha ne isključuje naknadu za dokazani sekundarni strah, povezan sa zabrinutošću za zdravlje, ishod liječenja i posljedice ozljeđivanja. Za navedene posljedice sud nalazi primjerenom naknadu od 2.000,00 eura.

12.7. Vještaci su potom u nalazu i mišljenju procijenili smanjenje životnih aktivnosti kod tužitelja u rasponu od 10 do 15 %, opisujući česte glavobolje praćene nesanicom i diskretne zaostale posljedice posttraumatske kljenuti lijevog ličnog živca. Vještakinja Jelena Kovačić utvrdila je trajne posljedice prijeloma baze lubanje i lijeve temporalne kosti, s posljedičnim oštećenjem lijevog uha, slabijim sluhom i šumom, koje je procijenila s 5 % smanjenja opće životne sposobnosti.

12.8. Sud navedene postotke nije mehanički zbrajao niti je samostalno utvrđivao novi ukupni medicinski postotak, pa je tako za odmjeravanje naknade vrednovao konkretno opisane neurološke i slušne posljedice te potrebu trajnog ulaganja povećanih napora. Pritom nije prihvatio subjektivni opis potpunog gubitka sluha na lijevom uhu po navodu tužitelja u opsegu širem od onoga koji potvrđuje specijalističko vještačenje, a jednako tako, navod tužitelja da dvije godine nije želio raditi nije dokaz dvogodišnje potpune nesposobnosti za rad. Stoga za dokazane trajne posljedice sud nalazi primjerenom naknadu od 3.000,00 eura.

12.9. U odnosu na naruženost, vještaci su opisali vrlo blage promjene funkcije lijevog ličnog živca, zamjetljive tek pri detaljnom neurološkom pregledu, koje u svakodnevnom životu predstavljaju vrlo blag kozmetski učinak. Uz takav nalaz i izostanak konkretno utvrđenih duševnih boli zbog promijenjenog izgleda, sud ne nalazi osnovu za dodatno

povećanje naknade po toj okolnosti, posebice jer su diskretne funkcionalne posljedice već uzete u obzir pri vrednovanju trajnih zdravstvenih ograničenja.

13. Ocjenjujući sve navedene okolnosti zajedno, sud nalazi da pravična novčana naknada za povredu prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje iznosi ukupno 7.000,00 eura, pa tako taj iznos predstavlja jedinstvenu naknadu, a prethodno navedene sastavnice služe obrazloženju njezina odmjeravanja u odnosu na pojedine vidove naknade štete.

13.1. Pri provjeri razmjernosti tako određene naknade sud je razmotrio i relevantnu sudsku praksu, pa je tako posebno razmotirio odluku Županijskog suda u Varaždinu Gž-707/2025-2 od 3. srpnja 2025., kojom je potvrđena naknada neimovinske štete od 5.600,00 eura za ozljede lubanje i mozga s trajnim neurološkim i slušnim posljedicama, što je prema ocjeni ovog suda teška ozljeda usporedna s ozljedama tužitelja u ovom predmetu, a radi se o zaista teškim tjelesnim ozljedama o čemu je svakako valjalo voditi računa prilikom odmjeravanja naknade štete. Navedena odluka ne određuje naknadu u ovom predmetu, ali predstavlja usporedni orijentir. U ovom su predmetu utvrđeni dulje trajanje bolova i sekundarnog straha, uz opisane trajne posljedice, što opravdava viši ukupni iznos odmjeren od strane suda.

13.2. Nasuprot tome, od strane tužitelja zatražena naknada iz tužbenog zahtjeva, prema obračunu koji polazi od 27.000,00 eura prije odbitka prethodne nesporne isplate od tuženika, nije razmjerna utvrđenom opsegu posljedica. Teška narav početnih ozljeda važna je okolnost, ali sama po sebi ne opravdava svaki zatraženi iznos. Potrebno je vrednovati i tijek oporavka, trajanje pojedinih tegoba te stvarni opseg preostalih ograničenja. U dijelu kojim se traži naknada neimovinske štete iznad utvrđenih 7.000,00 eura zahtjev nije osnovan pa ga je kao takvog valjalo i odbiti.

14. Što se tiče prava na naknadu imovinske štete po osnovi tuđe pomoći i njege, ono proizlazi iz članka 1095. stavka 1. ZOO-a. Prema nalazu i mišljenju vještaka, tuđa pomoć je tužitelju bila potrebna osam sati dnevno tijekom jednog tjedna, tri sata dnevno tijekom sljedeća dva tjedna i dva sata dnevno tijekom još jednog tjedna. Navedeno odgovara ukupno 112 sati, odnosno 56, 42 i 14 sati u pojedinim razdobljima.

14.1. Tužitelj je iskazao da su mu pomoć pružali roditelji, pa okolnost da pomoć članova obitelji nije plaćena ne isključuje pravo na njezinu novčanu protuvrijednost. Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci Rev-x 1103/2015-2 od 17. veljače 2021., takva se pomoć vrednuje prema neto zaradi osobe koja bi uslugu pružala u mjestu oštećenika u vrijeme njezina pružanja, a pod pretpostavkama iz članka 223. ZPP-a visina se može odrediti slobodnom ocjenom.

14.2. Zahtjev tužitelja za iznosom od 1.127,00 eura po toj osnovi, pri satnici od 7,00 eura odgovara 161 satu i zato nije sukladan opsegu pomoći iz dostavljenog nalaza. Čak i kada bi se prihvatila navedena satnica, naknada za 112 sati iznosila bi 784,00 eura. Međutim, nalaz i mišljenje vještaka dokazuje potrebu i opseg pomoći, a ne tržišnu vrijednost sata, zbog čega je cijenu potrebno zasebno utvrditi u odnosu na vrijeme i mjesto pružanja pomoći, uz provjeru da se obračun odnosi na pomoć ukućana izvan skrbi osigurane bolničkim liječenjem. Slijedom toga, sud je uzeo u obzir nemedicinsku narav pomoći, koja se odnosila na svakodnevne životne i kućanske potrebe, te vrijeme njezina pružanja tijekom 2018. i 2019., pa je primjenom članka 223. ZPP-a vrijednost

sata za tuđu pomoć i njegu ocijenio u iznosu od 4,00 eura. Stoga naknada po toj osnovi iznosi 448,00 eura, prije uračunavanja pripadajućeg dijela ranije isplate.

15. Nadalje, tužitelj potražuje i paušalnih 300,00 eura na ime troškova liječenja. Iako članak 1095. stavak 1. ZOO-a daje osnovu za naknadu potrebnih troškova povezanih s ozljedom, potrebno je utvrditi da su konkretni izdaci nastali i da su povezani s liječenjem posljedica nesreće. Samo trajanje liječenja ne dokazuje da je tužitelj osobno snosio troškove u zatraženom iznosu. Prema dostavljenoj dokumentaciji u spisu te utvrđenim činjenicama temeljem provedenih dokaza, nisu utvrđeni pojedini izdaci za lijekove, participacije, prijevoz ili druge potrebe liječenja tužitelja niti ih je on naveo osim paušalnog iznosa. Slobodna ocjena visine štete ne može nadomjestiti potpuno neobrazložen i nedokazan navod o njezinu nastanku. Iz tih razloga je sud zahtjev tužitelja za dodatnih 300,00 eura za troškove liječenja odbio kao neosnovan.

16. Nastavno na navedeno, nije sporno da je tuženik prije parnice tužitelju isplatio iznos od 36.050,00 kuna, odnosno 4.784,66 eura na ime naknade neimovinske i imovinske štete za tuđu pomoć i njegu. Prethodna takva isplata nije sama po sebi dokaz da je cjelokupna šteta naknađena, kao što ni osnovanost odgovornosti tuženika ne opravdava prihvaćanje cjelokupnog preostalog zahtjeva. Zbog toga sud smatra da tužitelju pripada razlika između ukupno utvrđene naknade i već isplaćenog iznosa.

16.1. Kao što je ranije navedeno, zatražena naknada za neimovinsku štetu prelazi primjerenu visinu, opseg zahtjeva za tuđu pomoć i njegu nije usklađen s vještačenjem, a dodatni troškovi liječenja nisu konkretizirani, pa je tužbeni zahtjev samo djelomično osnovan.

17. Zaključno, s obzirom da je sud kao primjerenu naknadu za neimovinsku štetu zbog povrede prava osobnosti utvrdio iznos od 7.000,00 eura, a kao primjerenu naknadu za imovinsku štetu za tuđu pomoć i njegu iznos od 448,00 eura, a da je nesporno tuženik tužitelju u mirnom postupku isplatio iznos od 4.784,66 eura, to tužitelju pripada naknada u daljnjem iznosu od 2.663,34 eura.

18. Što se tiče tijeka zakonskih zateznih kamata na dosuđeni iznos, tužitelj iste tužbenim zahtjevom zahtijeva od 26. ožujka 2019., pozivajući se na podneseni odštetni zahtjev. Iako uz primjerak toga zahtjeva uz tužbu nije priložena potvrda o njegovu uručenju tuženiku, sud je razmotrio dopis tuženika datiran 26. ožujka 2019., iz kojeg je razvidno da je tuženik takav odštetni zahtjev zaprimio i postupao po istome, stoga je tako zatraženi tijek zakonskih zateznih kamata prihvatio utvrdivši da je tuženik odštetni zahtjev zaprimio najkasnije tog datuma.

18.1. Prema članku 12. stavcima 1., 3. i 4. ZOOP-a, odgovorni osiguratelj dužan je u roku od 60 dana od primitka odštetnog zahtjeva postupiti po zahtjevu i isplatiti pripadajuću naknadu odnosno nesporni dio kao predujam. Ako svoju obvezu ne ispuni u propisanom roku, oštećenik uz dužni iznos naknade ima pravo na kamate od podnošenja odštetnog zahtjeva. Dakle, protek navedenog roka pretpostavka je primjene toga pravila, ali se kamate obračunavaju od podnošenja odštetnog zahtjeva. Također, činjenica da je konačan opseg štete utvrđen medicinskim vještačenjem tijekom parnice ne znači da pravo na kamate nastaje tek izradom nalaza i mišljenja vještaka ili donošenjem presude.

18.2. Budući da preostali iznos naknade koji je sud utvrdio osnovanim nije isplaćen u zakonskom roku, tužitelju na dosuđenu neplaćenu naknadu obuhvaćenu prethodnim odštetnim zahtjevom pripadaju zakonske zatezne kamate od 26. ožujka 2019. do isplate po kamatnoj stopi koja se obračunava sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a.

18.3. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u točkama I. i II. izreke presude.

19. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavku 2., članku 155. i članku 164. ZPP-a. Pri utvrđivanju uspjeha stranaka sud je razmotrio konačno postavljeni tužbeni zahtjev te uspjeh dokazivanja u pogledu njegove osnove.

19.1. Što se tiče uspjeha u sporu u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, utvrđeno je da je tužitelj konačnim tužbenim zahtjevom potraživao iznos od 23.642,34 eura, a sud je utvrdio da mu pripada ukupna naknada neimovinske i imovinske štete od 7.448,00 eura, koju je umanjio za prije parnice isplaćenih 4.784,66 eura, te mu dosudio razliku od 2.663,34 eura. Zahtjev za preostalih 20.979,00 eura odbijen je kao neosnovan, stoga uspjeh tužitelja u sporu u odnosu na postavljenu visinu tužbenog zahtjeva iznosi 11,27%, a uspjeh tuženika 88,73%.

19.2. Pri ocjeni uspjeha u sporu u pogledu osnove tužbenog zahtjeva sud je uzeo u obzir da je tuženik osporavao svoju pasivnu legitimaciju te isticao doprinos tužitelja nastanku štete od 50 %. Navedeni prigovori nisu prihvaćeni, nego je utvrđena obveza tuženika na naknadu dokazane štete bez umanjenja zbog doprinosa tužitelja, pa je zato sud uspjeh tužitelja u pogledu osnove tužbenog zahtjeva ocijenio potpunim u omjeru od 100%.

19.3. Okolnost da nije prihvaćeno tužiteljevo pozivanje na osiguranje odgovornosti poslodavca ne predstavlja neuspjeh u zasebnom tužbenom zahtjevu jer je tužitelj postavio jedan zahtjev za isplatu naknade štete, pozivajući se na više osnova odgovornosti istog tuženika, a dokazao je osnovu njegove obveze po polici osiguranja od automobilske odgovornosti traktora.

19.4. Jednako vrednujući uspjeh u dokazivanju osnove i visine zahtjeva, sud je ukupni uspjeh tužitelja utvrdio u omjeru od 55,63%, a tuženika u omjeru od 44,37%. Oduzimanjem postotka uspjeha tuženika od postotka uspjeha tužitelja proizlazi razlika od 11,27%, prema kojoj tužitelju pripada razmjerna naknada priznatih troškova.

20. Sud je priznao pravodobno i određeno zatražene troškove koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka, odmjerene prema primjenjivoj odvjetničkoj tarifi i propisima o sudskim pristojbama. Na tako utvrđene troškove, osim posebno razmotrenih troškova vještačenja, primijenjen je prethodno navedeni omjer.

20.1. Tako je sud tužitelju priznao trošak sastava tužbe sukladno Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23, 107/25; dalje: OT) u vrijednosti od 250 bodova, sastava odštetnog zahtjeva sukladno Tbr. 32/1 OT u vrijednosti od 250 bodova, sastava 4 obrazložena podneska (10.01.2020., 17.09.2020., 11.11.2021., 11.10.2022.) sukladno Tbr. 8/1 OT u vrijednosti od 1.000 bodova, sastava 3 podneska (04.03.2024., 05.05.2025., 03.09.2025.) sukladno Tbr. 8/3 OT u vrijednosti od 300 bodova i 2 podneska (05.05.2023., 16.01.2025.) sukladno Tbr. 8/4 OT u vrijednosti od 50 bodova, sastava

podneska od 14.04.2026. u vrijednosti od zatraženih 50 bodova, za pristup na 7 ročišta gdje se raspravljalo o glavnoj stvari (10.09.2020., 15.10.2021., 10.10.2022., 24.04.2023., 02.09.2025., 01.06.2026., 11.09.2026.) sukladno Tbr. 9/1 OT u vrijednosti od 1.750 bodova, a što sve zajedno iznosi ukupno 3.650 bodova, a s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura sukladno Tbr. 54 OT, ukupno iznosi 7.300,00 eura. Na taj iznos valja dodati priznati trošak sudske pristojbe na tužbu (u skladu s postavljenim VPS-om) u iznosu od 277,99 eura sukladno tad važećem Tar. br. 1. st. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 53/19), kao i trošak sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu (u skladu s VPS-om iz konačno postavljenog tužbenog zahtjeva) u iznosu od 356,42 eura sukladno Tar. br. 2. st. 1. u vezi s Tar. br. 1. st. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 50/26).

20.2. Tako izračunati ukupni iznos priznatih troškova tužitelja iznosi 7.934,41 eura koji iznos valja umanjiti sukladno dobivenom omjeru uspjeha tužitelja u sporu koji iznosi 11,27%, pa stoga tužitelju od tog iznosa pripada iznos od 894,21 eura kojem iznosu valja dodati priznati trošak za medicinsko vještačenje u punom iznosu od 597,25 eura. Tako je sud tužitelju dosudio iznos troškova postupka u ukupnom iznosu od 1.491,46 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje po članku 29. stavku 2. ZOO-a (sukladno članku 151. stavku 3. ZPP-a), dok je u preostalom zatraženom iznosu tužiteljev zahtjev za naknadom troškova postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

21. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u točki III. i IV. izreke presude.

U Zagrebu, 28. listopada 2026.

Sudac:
Matea Sačević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude.
Žalba se podnosi ovom sudu, u dovoljnom broju primjeraka za sve stranke i sud, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:
1. tužitelju po punomoćniku uz pristojbu na prvostupanjsku presudu u iznosu od 356,42 EUR
2. tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-4e6ac**

Kontrolni broj: **06bfd-34ffd-3a6ea**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.